



Op maandag 19 oktober 1992
overleed in ons huis van Helchteren
onze medebroeder

Leo VAN EWIJK

salesiaan van Don Bosco

Leo VAN EWIJK

- Geboren te Essen-Kellinghaus (Duitsland) op 1 april 1916
- 1935 Intrede in het Noviciaat te Groot-Bijgaarden
- 1936-38 Bac. Filosofie te Rome aan de Gregoriana
 - 2.9.36 Eerste professie
 - 18.7.42 Eeuwige professie
 - 28.1.45 Priesterwijding
- 1938-41 Triënnaat te Grand-Halleux
- 1941-45 Theologie te Oud-Heverlee
- 1945-49 Grand-Halleux
- 1949-51 Leuven
- 1951-57 Kortrijk (Directeur)
- 1957-59 Sint-Pieters-Woluwe (Directeur)
- 1959-63 Oud-Heverlee (Directeur)
 - 1953-61 Prov. Raad
- 1963-69 Hoboken (Directeur)
- 1969- Helchteren
- Overleed te Helchteren op 19 oktober 1992

Homilie bij de Uitvaart te Helchteren op 22 oktober 1992

Geachte Familie, dierbare Medebroeders en de goede Vrienden van onze dierbare medebroeder Leo van Ewijk,

In minder dan 5 weken begeleiden we vandaag onze derde medebroeder naar zijn laatste rustplaats. Opnieuw staan we voor het mysterie van de dood en we kijken wat machteloos toe, en we moeten beken-
nen dat we over ons leven zo weinig te zeggen hebben.

Of je rijk bent, geëerd, gekend of bemind, of je arm bent, niet mee-
geteld, ongekend of onbemind: Ieder blijft aanlopen tegen de muur
van de dood; daar zijn we allen gelijk.

En dan kan de vraag in ons opkomen of de levensdrang in ieder van
ons uitzichtloos is.

Zijn we slechts ééndagsvlinders die hier even komen aanvliegen en dan
weer voor altijd verdwijnen in het niet?

Maar midden in deze gedachte klinkt dan de stem van God:

*“Ik ben uw daden. Zie, Ik heb voor u een deur opengezet die nie-
mand kan sluiten. Omdat gij mijn woord standvastig hebt bewaard,
zal Ik u bewaren in het uur van de beproeving.*

Op u heb ik mijn naam gegrift”.

Het is deze belofte van God zelf, goede vrienden, die ons nu onttrekt
aan de vertwijfeling, ons vasthoudt, ons kracht en hoop schenkt.
Dit geheim is enkel te vermoeden door hen die een leven lang geënt
bleven als een rank aan de wijnstok. Door hen die nooit ver-af ge-
weest zijn van de Liefde van God en van de liefde tot mensen. Een
liefde die verder reikt dan de dood, en die uitmondt in een eeuwig
vertoeven bij de levende God.

Ik ben er van overtuigd dat Leo dit een leven lang probeerde echt te
belevén, op zijn eigen wijze. Een wijze die hij reeds beschreef in zijn
aanvraag om te mogen toetreden tot het noviciaat in 1935:

*“Bijzonder voel ik mij aangetrokken tot de salesianen van Don Bos-
co, omdat er een geest heerst van blijmoedige offerzin, van grote werk-
zaamheid en opvallende broederliefde; en niet in het minst omdat ze
zo echt aan de noden van de tijd tegenmoet komen”.*

En in zijn aanvraag tot de eerste geloften schrijft hij heel deemoedig, en ik lees het met veel eerbied:

“Overtuigd altijd de naam salesiaan onwaardig te zullen zijn, is het toch mijn groot verlangen daarin opgenomen te worden. Het apostolaat onder de arme jeugd, onder de werkende klasse, het juiste begrip van de noden van de tijd, de geest van broederlijke eensgezindheid en van werkkraft hebben in mij de overtuiging geworteld dat ik daar alleen mijn zaligheid zal kunnen bewerken”.

Deze woorden tekenden zijn gehele leven en zijn ook het echte testament dat hij ons nalaat. Het is als het ware een tijdsdocument. Want daarin schrijft een negentienjarige neer wat hij om zich heen gerealiseerd en beleefd zag door de salesianen; en dit maakte op hem zulke indruk dat hij besloot in die voetstappen van Don Bosco te treden.

Een geest van blijmoedige offerzin was hem eigen.

Wie met Mijnheer Prefect — zo noemden we hem graag in Helchteren — in aanraking kwam, werd gegrepen door de kunst van zijn schalks humoristisch omgaan met mensen.

Met hem in contact komen, betekende opgewekt terug weggaan. Hij bezat de gave een bezwaard gemoed met een gepaste kwinkslag te verlichten; een geblokkeerde situatie met een gulle lach te relativieren. Hij was vreugdezaaier en vreugdeschepper.

Hoeveel medebroeders, leerkrachten en jongeren, de vele jaren lang, kunnen daarvan niet meespreken.

Mijnheer van Ewijk in herinnering brengen betekent altijd plezante, vreugdevolle anecdoten ophalen. Zo was hij gekend. Ook voor de leerlingen van vandaag. Ze kennen hem ternauwernood; maar hij was die man die hen steeds glimlachend toezwaaide, wanneer hij ze met de fiets naar school zag komen.

Vreugde is altijd vrucht van offergeest. Het betekent immers dat je niet leeft voor jezelf alleen, maar jezelf uit het middelpunt haalt om aan de andere aandacht te schenken.

Een grote werkzaamheid streefde hij na. Het is onbegonnen werk op te sommen welke werkkraft hij ten toon gespreid heeft in elk huis waar hij geleefd heeft.

Maar zeker de laatste 22 jaar van zijn leven was Helchteren getuige van zijn inzet voor de school, op materieel vlak; geen enkel werk was

hem teveel. En wie herinnert zich niet zijn inzet voor de kerk en de mensen van het Sonnis in Helchteren.

Maar ook zijn medebroeders kunnen getuigen van zijn trouwe en broederlijke dienstbaarheid als econoom en in de keuken. We mogen zeggen dat hij daarvan de laatste jaren van zijn leven zijn apostolaatsveld had gemaakt.

Het was tevens een symbool: Niet boven, niet in de kantoren wilde hij salesiaan zijn, maar daar waar de jongens een boterham kwamen vragen, daar waar leerkrachten even kwamen verpozen; daar ook zorgde hij voor zijn medebroeders, van wie hij wist dat ze hard werkten. Hij bood zijn blijmoedigheid en zijn nederige werkkraft aan als geschenk, omdat hij wist dat ze essentieel waren voor de broederlijke eensgezindheid. Niet doorheen vergaderingen en bijeenkomsten allerlei, maar door de concrete dagelijkse hulp en dienstbetoon.

En toch bleef hij ongrijpbaar. Mijnheer van Ewijk was als een vogel, die het liefst vrij in de lucht rondvloog, af en toe neerstrijkend op de takken van de bomen, maar nooit voor lang, als was hij er beducht voor dat men hem zou kunnen grijpen. Je zou hem willen grijpen, maar als je naar hem toe gaat, ook met de beste bedoelingen, is hij al weg, verdwenen.

Een vogel laat je genieten van zijn lied, maar je hoort zelden de volledige melodie. De volledige symfonie van je leven hebben we eigenlijk nooit gehoord. Slechts van enkele bewegingen mochten we genieten. Een vogel kijkt ook op de wereld en de mensen neer met een andere blik; hij vliegt wat hoger. Zo ook Mijnheer Prefect; zijn pientere en knappe verstand deed hem ruime horizons zien; hij bezag de wereld ietwat van op afstand, en wellicht kon hij daarom met zijn knappe taal prachtig, gevat, ludiek en schalks de wereld, de mensen, zijn medebroeders beschrijven.

Maar een vogel is ook kwetsbaar; een wonde heelt niet vlug, en vaak ook niet...

Een vrije vogel was hij, en daarom ook op een eigen wijze verbonden met Zijn God.

In de stilte van het vaak eenzame gebed.

Zeker de laatste maanden werd het duidelijker welke de bron was geweest van zijn sterke en rijke persoonlijkheid. Zeer gelukkig was hij,

dat hij bewust, temidden van zijn medebroeders, het sacrament van de ziekenzalving mocht ontvangen, alvorens naar de kliniek te vertrekken. Toen ik beloofde voor hem te bidden, zei hij me: "Dank u, dat is het voornaamste". Maar hij voegde er indringend aan toe: "Vergeet ook niet mijn gezellen hier op mijn kamer". Het tekende hem ten voeten uit.

Mijn beste medebroeders van Helchteren, jullie hebben onze medebroeders met fijne zorgen en attenties omringd, en zo de mogelijkheid geschapen dat zijn religieus en priesterhart naar boven kon komen. Jullie hebben hem waardig begeleid op zijn laatste vlucht hier op aarde, tot voor de poorten van Gods wijde hemel. Hij was er jullie heel dankbaar om.

Leo, je was een blij, opgewekt en goed mens. We zijn de Heer dankbaar om je roeping en om je medebroeder-zijn, ook al hebben we je wellicht niet altijd begrepen.

Speel nu maar de première van de gehele symfonie bij de Heer en bij Don Bosco.

Ik ben er zeker van dat het sterkste deel het allegro zal zijn.

En weet dat in ieder geval je aanwezigheid ons veel deugd heeft gedaan.

Wees nu opgenomen in Gods Liefde die nooit een einde neemt.

B. Van Hecke, Provinciaal
Helchteren, 22.10.1992

